

Asszonyom és a kimérák

*Hogyha egy asszonyi főt lónyakra helyezne a piktör
és rikitó színű tollakkal díszitené az
összedobált testrészeket, úgy hogy a főt takaros nő
halfarkat kapjon, csúfat, feketét, legalulra;
látva, barátaim ezt, tudnátok-e nem kinevetni?
(Horatius: Ars poetica, Bede Anna fordítása)*

Kiméra asszony, bennem élsz,
Kiméra hölgy, benned lakom,
Kiméra képek úsznak által
A jégvirágos ablakon.

Minden áldott reggel itt van
A homlokomra tetoválva,
Belülről, úgy hogy, más ne lássa,
Egy újdonság kiméra-ábra.

Egy rejtélyes kiméraszűz,
Mít elképzelni nem lehet,
Nem misztikus hókuszpók, nem
Kobold, szfinx, vagy gyermek

Mesehős, héttorkú sárkány,
Vagy amiket Borges talált ki;
A Jelenések könyvében
Hasonlót sem lehet találni.

Halságos, madárságos szépség,
Csusszan, szökken, szárnyal vagy áll csak
Horizontján a híg időnek
Tótágast a kiméra látszat.

Vadhattyú s egy pohár hamu,
Fátylak, árnyékok, ketrecek;
Miért öltöd magadra, mondd csak,
S kinek, kiméra jelmezed?

Mert mindez jelkép ugyebár,
Kivéve a kiméraságot;
Mezítláb aszanyalok és
Újrakérözött versszabályok.

Horatius és Ady Endre
Nagybőjtör nálunk vacsorál,
Tus habzik a tányérokban,
Szirén, kecske, kanálmadár.

Székfű, szultányúk, szívtükör,
Pótszarvak, csőrök és paták,
Vaskakas, lúdvérc, heszperisz,
Kútmélyben nézi mind magát.

Óslénytan, aszimmetria,
A fürjpatak épp körbeér,
Övig tűzvészben két zsiráf,
Szemöldökfán két denevér.

Kiméra-föld alatt madárhad,
Jégsirály, csonttoll, papagáj,
Ósszáj, gerinchúr, dupla hélix,
Lábasfej, lángoló számár.

Ollóláb óraszámlelapon
Szabja a lúdbőr éjszakát,
Tó tükrén gyűrűt vet a hold,
Nyelvek, tölcselek, pálmafák.

Itt leng Villon kenderkötélen,
Malmot forgat a tejfolyó,
Réz vánkoston ezüstbagoly,
Ló testű hal, haltestű ló.

Egy hajfonatból kígyó lesz,
S a kígyó visszacopfosul,
Pikkelye nő a pegazusnak,
Transzcendentális kentaur.

Arasznyival az út fölött
Sellő, farkasember, villi;
Dzsinnek, démonok, bestiák,
Mind nálunk szoktak reggelizni.

Kiméra mennybolt, tündökölj,
Cethal, menyét, púpos teve,
Felhő a körömágy alatt,
A téridő görbül vele.

Konkáv terek, fosszíliák,
Megfordult egykor minden itt;
Cincérlábak utánozzák
Hű peregrinám lépteit.

Lemur, hüdra, uroborosz,
Mely más néven fark-faló,

Troll, rompó, griff, unikornis,
Ki csak szüzeknek látható;

Továbbá szküllá, cerberusz,
Holdbéli nyúl, lilith, szatír,
Bazilikusz és hárpia,
S mind, amit elbír e papír.

Kimérák és más kettőslények,
Kimérve öltre, vagy kilóra,
Aligha ér a lista véget,
Amíg mozog a libikóka.

Bűnök, kések, taréjok, titkok,
Karmok, borotvák, főzelékek;
Ugye az elején már mondtam,
Hogy egy kiméra nőben élek.

A mantra tehát folytatódik,
Bár a karakterszám kifűjt.
Lúdasszonyom, kísérv tovább,
Vagy te kísérts, kiméra múlt.